U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyň: **a) L. H.**, **b) A. S.**, zastoupené JUDr. Pavlou Plašilovou, advokátkou se sídlem Jakubská 1, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvu vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-44/LE-LE05-ZA14-2012 ze dne 12. 3. 2012, v řízení o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 12. 2012, č. j. 41Az 4/2012 - 65,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů o kasační stížnosti.

III. Ustanovené advokátce stěžovatelek JUDr. Pavle Plašilové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 6.065 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatelek nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně a) napadla kasační stížností jménem svým a své nezletilé dcery [(žalobkyně b)] v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně, jímž byla zamítnuta správní žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále „žalovaný“) ze dne 12. 3. 2012, čj. OAM-44/LE-LE05-ZA14-2012. Rozhodnutím žalovaného byla žádost žalobkyň (dále „stěžovatelka“) o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“), když byly žalobkyněmi uváděné skutečnosti vyhodnoceny žalovaným jako nevěrohodné.

Proti rozhodnutí žalovaného brojily žalobkyně správní žalobou, ve které namítaly opomenutí aplikace § 12, § 14 a §14a zákona o azylu, porušení § 3 a § 50 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, jelikož žalovaný nezjistil všechny skutečnosti, nedostatky v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Na závěr žalovanému vytýkaly, že se nezabýval

uplatněním zásady „non-refoulement“.

Rozsudek Krajského soudu v Brně

Krajský soud v Brně (dále „krajský soud“) rozsudkem ze dne 5. 12. 2012, č. j. 41 Az 4/2012 – 65, odmítl námitky směřující k nedostatečně zjištěnému stavu věci. Uvedl, že stěžovatelkám byl dán dostatečný prostor, aby vylíčily všechny podstatné okolnosti daného případu. Odmítl dále tvrzení, že by otázky žalovaného během azylového pohovoru byly zavádějící. Krajský soud konstatoval, že žalovaný provedl dostatečné dokazování a opatřil si dostatek podkladů pro dané rozhodnutí.

Krajský soud však především hodnotil jednotlivé vyjádření stěžovatelky v průběhu azylového řízení a při soudním jednání. V těch potom odhalil závažné nesrovnalosti a rozpory, které jej vedly k názoru, že tvrzení stěžovatelky a) jsou pouze účelová a nevěrohodná. V souladu s tím vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou a zamítl ji dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Kasační stížnost

Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatelka včasnou kasační stížností, doplněnou podáním ze dne 18. 1. 2013. Rozsudek napadá v celém rozsahu pro důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d). Přijatelnost kasační stížnosti dovozuje z úvahy o zásadním pochybení soudu, které má dopad do jejího hmotněprávního postavení.

Podobně jako ve správní žalobě poukazuje na nedostatečně zjištěný skutkový stav ze strany žalovaného. Především se domnívá, že z její výpovědi nelze vyvodit, že na území Arménie neprobíhá žádný konflikt, a že jí ani její dceři nehrozí vážná újma. Zprávy ČTK, které byly podkladem pro rozhodování žalovaného, pokládá za nedostatečný důkaz o stavu v Arménii. Nesouhlasí také s výrokem žalovaného, že by jejím primárním cílem byla legalizace pobytu na území ČR. Pro takový závěr nenachází oporu ve spise. Opakuje rovněž námitku ohledně využití zásady „non-refoulement“. Na závěr stížnosti cituje z judikatury Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci a Nejvyššího správního soudu a poukazuje na rozpor rozhodnutí žalovaného s touto judikaturou. Domnívá se, že pokud hodnotil žalovaný i krajský soud uváděné skutečnosti jako nevěrohodné, bylo nadbytečné provádět k nim dokazování. Podobně pokud byla žádost o udělení mezinárodní ochrany hodnocena jako zjevně nevěrohodná, bylo posuzování dalších důvodů dle § 12, § 14 a § 14a nepřípustné.

Vzhledem k výše uvedenému stěžovatelka navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Vyjádření ke kasační stížnost

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že bylo logickým předpokladem pro aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) řádně odůvodnit, proč byly tvrzené skutečnosti shledány zjevně nevěrohodnými. Svůj postup pokládá za správný a v souladu s § 28 odst. 2 zákona o

azylu a s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která mu ukládá posuzovat žádost o azyl vzhledem ke všem formám mezinárodní ochrany. Nesouhlasí s tím, že by zpochybňoval jistý druh konfliktu v oblasti Náhorního Karabachu v Arménii, ale pouze vyloučil, že by byl konflikt takového rozsahu, že by stěžovatelce a její dceři hrozila skutečná újma. Vyjádření ohledně legalizace pobytu v ČR má za odraz skutečností zjištěných v rámci správního řízení a z výpovědí stěžovatelky. Na závěr poukazuje na nevěrohodné vystupování stěžovatelky rovněž před krajským soudem.

Žalovaný proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou, popřípadě zamítl jako nedůvodnou.

V replice ze dne 29. 4. 2013 stěžovatelka uvádí, že trvá na podané kasační stížnosti a rozpory ve vlastních vyjádřeních nepovažuje za zásadní a takové, že by mohly vést k názoru o snaze docílit pouhé legalizace pobytu na území ČR. Opakovaně také poukazuje na aplikaci zásady „non-refoulement“.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odst. 4 uvedeného ustanovení, ke kterým by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností a náležitostmi kasační stížnosti. Konstatoval, že kasační stížnost respektuje podmínky § 102 a § 104 s. ř. s. a je tedy přípustná. Ze stížnosti je patrné, čeho se stěžovatelky domáhají a obsahuje i obecné důvody, pro které mají napadený rozsudek za nesprávný.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval úvahou, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, ze kterého, mimo jiné plyne, že *„Přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“* Je zároveň v zájmu stěžovatelky uvést v kasační stížnosti, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného vymezení přesahu vlastních zájmů žadatele o mezinárodní ochranu ve smyslu *„výkladu právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů“* Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném směru kasační stížnost

obsahuje pouze zcela obecná tvrzení, na jejichž základě nelze dovozovat splnění jakékoli podmínky přijatelnosti kasační stížnosti. Existenci takových podmínek nelze ovšem konstatovat ani s přihlédnutím ke všem (dalším) skutečnostem, vyplývajícím ze soudního a správního spisu.

Z obsahu kasační stížnosti a podání v dané věci lze vysledovat tři základní důvody, pro které stěžovatelka považuje postup žalovaného i soudu za nezákonný. Stěžovatelka především rozporuje názor žalovaného a soudu ohledně nevěrohodnosti jejích výpovědí, což přikládá nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu. Druhým důvodem je chybný postup žalovaného při úvaze, že tvrzení stěžovatelky jednotlivě i v jejich celku jsou nevěrohodná. Posledním důvodem je nedostatečná aplikace principu „non-refoulement".

Nejvyšší správní soud při zjišťování skutkového stavu pochybení neshledal. Ohledně významu nevěrohodnosti tvrzení žadatele o azyl lze citovat z rozsudku tohoto soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57: *„není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědí žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují*". Jinými slovy, v případě, kdy jsou jednotlivé výpovědi žadatele o azyl vnitřně konzistentní, azylový příběh se drží jedné dějové linie, nevykazující významné nesrovnalosti, a uváděné skutečnosti odpovídají v podstatných okolnostech dostupným informacím, ze kterých mohou být ověřeny, je nutné vzít takové výpovědi v potaz a v řízení o udělení mezinárodní ochrany z nich vycházet (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Azs 49/2008 – 83). Judikatura Nejvyššího správního soudu pamatuje i na případy, kdy je prakticky nemožné tvrzené skutečnosti z dostupných zdrojů ověřit. V takovém případě je na místě užít tzv. důkazní standard „přiměřené pravděpodobnosti", který vychází z premisy, že *„Pokud je byť jen přiměřeně pravděpodobné, že tvrzení žadatele je pravdivé či že se určitá skutečnost udála tak, jak uvádí žadatel, žalovaný nesmí toto tvrzení prohlásit za nevěrohodné a vyloučit jej z dalšího posuzování; naopak, musí toto tvrzení vzít v potaz při celkovém posouzení odůvodněnosti žádosti a přiřadit mu patřičnou váhu.*" (blíže k tomu v rozsudku tohoto soudu ze dne ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70).

Nejvyšší správní soud se shoduje s žalovaným i krajským soudem, že vyjádření stěžovatelky rozhodně věrohodně nepůsobí. Azylový příběh totiž obsahuje významné nesrovnalosti i ve stěžejních tvrzeních, týkajících se azylově značně významných okolností, které by rozhodně matka dítěte opomenout nemohla (údajný únos dcery). Navíc se dějová linie azylového příběhu podivuhodně proměnila právě v naznačeném směru teprve při jednání před krajským soudem. Nelze ignorovat ani rozpory ohledně kontaktování policie v Arménii, osudu vlastní matky stěžovatelky, jejího zaměstnání a dalších. Výpověď stěžovatelky zjevně procházela účelovou proměnou v souvislosti s průběhem azylového řízení.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný správně hodnotil i politické otázky týkající se Arménie. Zcela jistě se nejedná o zemi, o které by nebylo možné si obstarat informace z dostupných zdrojů a spoléhat se pouze na pravděpodobnost v tvrzení stěžovatelky. Žalovaný (i krajský soud) správně ověřil, že i v politických otázkách působí

azylový příběh stěžovatelky nevěrohodně. Nejvyšší správní soud připouští existenci napětí mezi Arménií a Ázerbajdžánem (o Náhorní Karabach), který na některých místech občas přeroste v ozbrojený konflikt, ale nejedná se o válečný konflikt, který by zasahoval celé území Arménie. Krajský soud správně vyhodnotil, že problémy popisované stěžovatelkou (vyhrožování ze strany mužů v maskách) nejsou pravděpodobné a maximálně by bylo možné je přičítat soukromým osobám. Ve vztahu k tomuto aspektu lze uvést, že skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 49/2007 – 68). Jednání soukromých osob by mohlo být azylově relevantní, avšak pouze v případě, kdy by je bylo možné přičítat neschopnosti státu proti němu zasáhnout. Aby však bylo možné o takové alternativě uvažovat z hlediska absence ochrany ze strany státu, musela by stěžovatelka, žadatelka o mezinárodní ochranu, vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany v Arménii. Z jejího vyjádření naopak vyplývá, že nevyužila žádné.

Nejvyšší správní soud souhlasí i s názorem žalovaného, že počínání stěžovatelky směřuje především k legalizaci jejího pobytu, dnes na území České republiky. Takový závěr totiž vychází z logické konstrukce, v jejímž rámci byly všechny tvrzené důvody žádosti o azyl buď žalovaným vyvráceny, nebo samotnou stěžovatelkou učiněny nevěrohodnými. V takové situaci je nejpravděpodobnějším důvodem snaha legalizovat pobyt v některé ze zemí EU. Vyplývá to nakonec i z opětovné žádosti stěžovatelky o azyl ve Francii (jedna žádost navíc na falešné doklady). Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že žalovaný nepochybil, když snahu stěžovatelky o legalizaci pobytu dovodil a nebylo tedy ani chybou krajského soudu, pokud tento názor aproboval. Ohledně zneužití azylu jako institutu k získání oprávněného pobytu v ČR existuje bohatá judikatura zdejšího soudu a není tedy nutné, aby se tímto problémem Nejvyšší správní soud blíže zabýval v tomto rozhodnutí (k uvedené problematice viz rozsudek ze dne 12. 1. 2006, č. j. 4 Azs 107/2005 – 60, rozsudek ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 - 48, rozsudek ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005 - 53, či rozsudek ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 – 43).

Lze tedy shrnout, že namítaný nedostatek zjištěných skutečností v dané věci rozhodně konstatovat nelze. Žalovaný vycházel z relevantních informací o zemi původu stěžovatelek a jejich porovnáním s proměňujícími se tvrzeními stěžovatelky a) vyvodil správné závěry o nevěrohodnosti jejího tvrzení.

Další námitky stěžovatelky se vztahují k odůvodnění zamítavého rozhodnutí žádosti o azyl. Stěžovatelka se domnívá, že žalovaný neměl zkoumat relevanci všech forem mezinárodní ochrany. Vyvozují to z judikatury Nejvyššího správního soudu. Předně je nutné poznamenat, že v této části je kasační stížnost vnitřně rozporná. Na jedné straně vytýká správnímu orgánu, že se dostatečně nezabýval všemi okolnostmi a na straně druhé vyčítá žalovanému, že všechny formy mezinárodní ochrany posuzoval. Takový myšlenkový pochod je možné chápat spíše jako nedostatek relevantních námitek a kasačních důvodů. K samotné věci Nejvyšší správní soud konstatuje, že postup žalovaného byl naprosto správný. Názor prezentovaný v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2004, č. j. 4 Azs 35/2003 – 74 byl totiž překonán usnesením rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 – 107. Rozšířený senát se v daném rozhodnutí vymezil proti dřívějšímu názoru a uvedl, že *„Žádost*

o poskytnutí mezinárodní ochrany posuzuje správní orgán na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem této ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují. Zamítnout žádost podle § 16 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, může správní orgán jen tehdy, nepřichází-li v úvahu žádná z takovýchto forem mezinárodní ochrany; tento závěr musí v rozhodnutí odůvodnit." Rozhodnutím rozšířeného senátu jsou ostatní senáty Nejvyššího správního soudu vázány a v tomto ohledu je tak již judikatura zdejšího soudu zcela jednotná. V podrobnostech lze pro stručnost na uvedené rozhodnutí rozšířeného senátu odkázat. Žalovaný tedy postupoval v souladu s aktuální judikaturou zdejšího soudu a v žádném případě nezatížil své rozhodnutí vadou, pokud zkoumal všechny formy mezinárodní ochrany, přestože žádost byla zamítnuta jako zjevně nevěrohodná.

Poslední námitka se dotýká použití zásady „non-refoulement". Dle stěžovatelky se žalovaný nedostatečně zabýval aplikací uvedené zásady, ačkoli její použití vychází z Úmluvy o právním postavení uprchlíků (dále jen „Ženevská úmluva") a má tak aplikační přednost. S obdobnými otázkami se Nejvyšší správní soud již dříve opakovaně vypořádal. Především je nutné poznamenat, že Ženevská úmluva se vztahuje toliko k uprchlíkům, které je nutné od azylantů důsledně oddělovat. Potom platí teze vyslovená v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Azs 343/2004 - 56, kde se uvádí, že *„Zdejší soud není povolán k tomu, aby stavěl napevno, zda stěžovatelka je či není uprchlíkem ve smyslu definice Ženevské úmluvy; k takovému úsudku a závazné deklaraci statusu uprchlíka již ostatně není zákonem povolán ani žalovaný; tomuto soudu je však zcela zjevným, že stěžovatelka opravdu během celého správního a soudního řízení neuvedla nic, co by naznačovalo, že by mohla být uprchlíkem ve smyslu této definice. Za takové situace, kdy stěžovatelka neuváděla žádné důvody nasvědčující, že by mohla být uprchlíkem, žalovaný nepochybil, pokud se nezabýval možností, že by jím být mohla, a tedy že by se na ni mohla vztahovat Ženevská úmluva včetně svého čl. 33 odst. 1 a že by mohlo protiřečit mezinárodním závazkům ČR vyplývajícím z této úmluvy vydat ji zpět do její země původu. Nic navíc nenaznačovalo ani tomu, že by stěžovatelka po svém návratu mohla být vystavena skutečnostem uvedeným v čl. 33 odst. 1 Ženevské úmluvy, a přezkoumání její situace pohledem tohoto ustanovení by tak bylo zjevně nadbytečné* (...)". Na závěr lze podotknout, že jistou paralelu k zásadě „non-refoulement" dle Ženevské úmluvy je možné vysledovat v ustanoveních týkajících se doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu (ačkoli je zde několik významných rozdílů – podrobněji viz komentář k ustanovení § 14a v Kosař, D. - Molek, P. - Honusková, V. - Jurman, M. - Lupačová, H.: Zákon o azylu, Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2010). Právě ve vztahu k doplňkové ochraně byla žádost stěžovatelek přezkoumávána, ale důvody pro její udělení žalovaný neshledal. Krajský soud i Nejvyšší správní soud závěry jeho rozhodnutí sdílí.

Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že žádný z okruhů tvrzení stěžovatelky nezpochybňuje přesvědčivost odpovědí citované judikatury na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Ve vztahu k ochraně veřejného subjektivního práva obou stěžovatelek ani z hlediska výkladu právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů neobsahuje nyní posuzovaný případ nic, co by vyvolávalo potřebu vyslovit jiný právní názor k určitému typu případů či právních otázek, než jaký vyplývá z rozsáhlé citované judikatury. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v

daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobkyň podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovené zástupkyni stěžovatelek ovšem náleží dle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměna za poskytnutí právních služeb, a to v rozsahu dle § 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), za jeden úkon právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. písemné podání nebo návrh ve věci samé spočívající v doplnění kasační stížnosti, ve výši 3.100 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu v případě zastoupení obou stěžovatelek se jedná o částku 2 x 3.100 – 20%, tedy 4.960 Kč (*jde-li o společné úkony při zastupování nebo obhajobě dvou nebo více osob, náleží advokátovi za každou takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu mimosmluvní odměna snížená o 20 %*) + 300 Kč, dohromady 5.260 Kč. Protože je ustanovená advokátka plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty dle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, § 35 odst. 8 s. ř. s. Částka daně z přidané hodnoty vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 1.105 Kč. Ustanovené zástupkyni je proto přiznána náhrada nákladů v celkové výši 6.065 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát - § 35 odst. 8 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. června 2013

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu

O P R A V N É U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedou senátu JUDr. Petrem Průchou v právní věci žalobkyň: **a) L. H.**, **b) A. S.**, zastoupené JUDr. Pavlou Plašilovou, advokátkou se sídlem Jakubská 1, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvu vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného č.j. OAM-44/LE-LE05-ZA14-2012, ze dne 12. 3. 2012, v řízení o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 12. 2012, č. j. 41 Az 4/2012 - 65,

t a k t o :

Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2013, č. j. 3 Azs 4/2013 - 37, ve výroku III. správně zní:

„Ustanovené advokátce stěžovatelek JUDr. Pavle Plašilové **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 6.365 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatelek nese stát.“

O d ů v o d n ě n í :

Přípisem ze dne 12. 6. 2013 navrhla ustanovená advokátka JUDr. Pavla Plašilová opravu zřejmé nesprávnosti spočívající v chybně vypočtené odměně, která jí náleží za zastupování žalobkyň v řízení o kasační stížnosti. Z odůvodnění usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2013, č. j. 3 Azs 4/2013 - 37, konkrétně z části týkající se náhrady nákladů řízení, vyplývá, že ustanovené advokátce zástupkyň náleží odměna za zastupování ve výši 5.260 Kč zvýšená o daň z přidané hodnoty, která činí 1.105 Kč. Díky chybě v počtech však byla celková částka vypočtena na 6.065 Kč, ačkoli správně má být 6.365 Kč.

Vzhledem k tomu, že ve výroku III. předmětného usnesení byla uvedena chybně vypočtená výše odměny, která uvedené advokátce náleží, byla uvedená zjevná nesprávnost ve smyslu § 54 odst. 4 s. ř. s. opravena tímto usnesením.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2013

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu